

Position paper ouderpanel KOT - namens het Ouderpanel, Arre Zuurmond (vz)

Inleiding

Het ouderpanel dankt de Tweede Kamer voor de uitnodiging. We zijn gevraagd om een position paper in te leveren: of we onze inbreng tot 2 punten kunnen beperken... Nog afgezien van de vraag of een dergelijk verzoek tot inperking niet een symptoom is van hetzelfde efficiency-denken, waardoor de politiek weer niet werkelijk luistert, is het voor ons eigenlijk onmogelijk om hetgeen in meer dan tien jaar fout is gedaan, in twee vragen samen te vatten. Hieronder proberen we wat ons dwarszit tot twee vraagstukken terug te brengen, en we zijn natuurlijk bereid dit verder toe te lichten.

1 korte termijn, praktisch vraagstuk

Het ouderpanel maakt zich ernstige zorgen over de capaciteit die beschikbaar is om de vele ouders in de verschillende fasen van het herstel-proces goed (dus: echt luisterend, echt ondersteunend) te helpen. Nu de compensatie-regeling voorbij 1 mei is, zien we een heftige bottle-neck opdoemen bij de Commissie Werkelijke Schade. De voorzitter van deze commissie schokte ons, toen hij ons vertelde hoe weinig zaken hij qua capaciteit zou kunnen verwerken per jaar. Ook de advocaat regeling die daarbij hoort baart zorgen. Veel advocaten geven aan niet met die regeling uit de voeten te kunnen.

We denken dat er niet alleen veel extra capaciteit nodig is, maar dat er ook een snellere, minder formele werkwijze mogelijk moet zijn, waarbij ouders – bijgestaan door hun advocaat – in eigen woorden kunnen vertellen waarom zij meer schade denken te hebben. Daarover het gesprek voeren, en dan kijken of je er ter plekke met elkaar uit kunt komen lijkt ons niet alleen veel minder belastend en tijdrovend maar ook veel menselijker en persoonlijker.

2 langere termijn, verdiepend vraagstuk

Dat brengt ons ook bij een fundamentele vraagstuk. Menselijkheid en persoonlijk contact (echt contact van mens tot mens) is wat wij gemist hebben. Hoewel veel zaakbehandelaars echt hun best doen, en vriendelijk zijn, missen wij de menselijke maat. Natuurlijk is het fijn als er een financiële compensatie komt, maar de schade die wij hebben geleden zit veel dieper. Ons vertrouwen in de overheid is geschonden, wij hebben jarenlang in de kou gestaan. We zijn genegeerd en gekleineerd. We merken bij de ouders die gecompenseerd zijn dat juist dan het verdriet, de boosheid, het schuldgevoel tegenover onze kinderen (die we niet voldoende konden beschermen) loskomt. Sommigen van ons liggen in reactie op de toegekende compensatie de eerste dagen vooral te huilen in bed, met de dekens over ons hoofd getrokken.

Daarom is een helings-proces nodig, dat zich richt op de emotionele schade, dat ons van mens tot mens weer bij elkaar brengt, en dat daarmee een stap in het

herstel van ons geschonden vertrouwen biedt. Het is voor ons ouders belangrijk dat er erkenning komt voor de misstanden rondom de toeslagenaffaire. Velen van ons kampen met de vraag of ambtenaren niet eerder wisten dat wat zij deden fout/onterecht was. Ondanks dat alles eind 2019 boven water kwam blijft de vraag naar voren komen of bijvoorbeeld de minister president echt niet wist dat er misstanden waren bij de belastingdienst waar de burger onder leed. Of dat een medewerker/hulpverlener twijfelde of een grote vordering vanuit de dienst wel terecht was. Het is belangrijk voor ouders om te weten of er echt niemand is geweest die misschien had in kunnen grijpen of wél aan de bel heeft getrokken.

We voelen ons ongelofelijk onrechtvaardig behandeld en ‘de Belastingdienst komt er met een briefje vanaf?’ Wij willen een helingsproces, een soort ‘herstelbemiddeling’. Dit is een proces waarbij elke ouder die dat wil en/of nodig heeft, in gesprek kan. De waarde én urgentie van heling en herstel van rechtvaardigheid is in deze fase van het proces: persoonlijk gehoord worden, leed erkennen en eerlijk en respectvol behandeld worden.

Daarmee ontstaat werkelijke Erkenning, de erkenning die wij, die alle ouders nodig hebben. Op dit moment ervaren we dat totaal nog niet. We ervaren nu dat ouders tegen elkaar worden uitgespeeld mede door bepaalde uitspraken van kamerleden, de media maar ook heeft het rapport van de commissie Donner hier een basis voor gelegd mbt discriminatie/etnisch profileren. Een gevoelig onderwerp, maar de solidariteit onder de ouders is hoog, en kijkt verder dan geslacht, afkomst of ras. Erken dat iedereen gedupeerd is ongeacht geslacht, afkomst en ras.

Vanuit onze rol als ouder, als gedupeerde, bieden we u aan om dit herstel-proces samen te doen. We begrijpen dat ook de mensen die bij de dienst werken, de verantwoordelijke politici, managers, en anderen behoefte hebben aan ‘closure’, en wij denken dat het veel beter is als we dit samen doen.

Tot slot is de vraag die we als ouders allemaal hebben de volgende: Hoe gaan we in de toekomst ervoor zorgen dat dit nooit meer kan gebeuren? En hiermee bedoelen we niet alleen de kinderopvangtoeslag affaire maar ook andere vormen van toeslagen en-/of conflicten met overheidsinstellingen.

Wat ons is overkomen, is niet werkelijk meer te herstellen, maar wij willen van u weten hoe u er voor gaat zorgen dat dit ons, burgers van Nederland, nooit meer zal gebeuren.